

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ CLAUDE ANET

ΜΗΝ ΕΙΣΤΕ ΖΗΛΙΑΡΧΕΣ!...

(Μιά έκτακτη σελίδα για τους έρωτευμένους)

Α ήθελα να πω μερικά λόγια για τη ζήλεια. Να φωτίσω, με την πείρα και με τα διδάγματα τόσον και τόσον σοφών ψυχολόγων κι' εμπειρικών του έρωτος, τα ζηνιάρχη ζηνιάρχη πουτάρχη πειά να νοιώθουν τη γλάδα της άμοιβαίας αγάπης, γιατί άρχισε να τα μαροιά η φαρμακρός άφρας της ζήλειας...

Θά ήμουν εύτοχης, αν έγνωσθαι, έστω και άργά, οι άφοροστρημένοι άπ' το μικρόδιο αυτό, την αλήθεια των παρακάτω παρατηρήσεων μου. Έπίσης θά ήμουν πιο εύτοχης άκόμα, αν σταματήσουν έγκαιρός στον επικίνδυνο κατήφορο τους — διαβάζοντας αυτά τα λίγα λόγια — όσο έχουν στην ψυχή τους προδιάθεση για μιá τέτοια άντιπόρση κι' όληθια άρρώστια: Τη φοβερή ζήλεια.

Λοιπόν:
Σ' έναν ζηνιάρχη, όλα τα πράγματα δίνουν άφορμές για να ζήνη το φαρμάκι της ζήλειας τον έάνιο στην καλή του. Βγαίνει νορμς έζεινή;... Έξάπαντος θά πάη σ' έρωτικό φαντεβό. Βγαίνει άργά έξω;... Και πάλιν πηγαίνει σέ φαντεβό, γιατί τα καταστήματα θά κλείσουν σ' λιγάκι...

Είνε για πού πηγαίνει;... Είνε καπάτα και προσποιείται άπέναντι μας έλλοιωνται, για να μη δώσει ίσχυες;... Δέν λέει για πού πηγαίνει;... Δέν τοίματι να τό πη, γιατί νοιώθει καθαρά μέσα της, πως αυτό πού πρόκειται να ζήνη έίνε κορυφó, ένεχο, κι' απαγορευμένο!...

Είνε χαριτωμένη κι' άξιαάστητη στο σπίτι, μαζί μας;... Έξάπαντος έχει λαοποιμένη τη φοβλή της, νοιώθει πως έίνε σέ ζάτι ένοχη άπέναντι μας, κι' η άνησχη συνείδησή της την σπρώχνει να φάγεται καλή μαζί μας;... Είνε γρηιναρά κι' άδιόφορη στο σπίτι;... Όλοάφρο πως έταψε πειά να μάζ άγάπη, γιατί έχει σ' άλλον χαρισμένη την καρδιά της;... Κι' έτσι η ζήλεια — όπως κι' η αγάπη, άλλωστε — σιδηθάει όλες τις άντιθέσεις, γιατί παντού θέλει να βρούνη προάσεις κι' έπιχειρήματα. Μάταια θά σοφιάστε μπρός σ' έναν ζηνιάρχη δοιά λογική κι' εύλόγον άποδείξουν, για να άντιροάσετε μιá παρόλογι κι' άδικη ίσχυρία του... Τό άφοροστρημένο μυάλó του θά δημιουργήη έκατό άλλα κομικοτραγικά έπιχειρήματα, για να ίποστηγή πός η καλή του άνίρει σέ άλλον...

Τό κυριότερο χαριστήριοστικό της ζήλειας, είναι οι σπαρωγές της ψυχής κι' οι πόνοι με τους οποίους φιλοδοξεί — δίχως καμιά έξαιρέση — όλους όσοι πάσχουν άπό αυτήν. Είνε μιá άποτρόπαιη, χρονία άρρώστια, με κρίσεις άλλωτε χαλαρές κι' άλλωτε έξαιρετικά βίαιες, σύμφωνα με τα πρόσθετα και με τις περιστάσεις...

Όταν η ζήλεια χιτηήσει έναν όργανισμό γρηό και χαλιναγωγούμενον άπ' τη σωτηρία έπάρχει της λογικής, τότε τ' άποτελέσματα της γρηγορα καταντών άκωνόνα. Άλλοιόνο ένω, όταν ό όργανισμός αυτός έίνε νεροσπαθής κι' εύερέθιστος. Τό δημητηριασμένο μικρόδιο, τό τρομερό αυτό σέ δένταμ και καταστροφικότητα σαρφά, δέν θ' άργήη να τον έκτοσάφη βεβαία και να τον σπαρώξη σέ χίλιον λογών θλιβερές τρέλλες!...

Υπάσχουν άνθρωποι, πού νοιώθουν την αγάπη τότε μόνον, όταν τους κεντρίσει ίσχυρία ή ζήλεια. Άρχίζουν, δηλαδή, τότε μονάχα ν' άγαπούν, όταν άρχίσουν να ίσχυρίζονται πως η καλή τον παιδί σιγά-σιγά να τους έίνε άφοροστρημένη!...

Ίσως τότε, για την αγάπη της, άδιαφοροσθαι. Μά μάλς άρχισαν η πρόβες ίσχυής, άρχισε κι' η ζήλεια συγχρόνως να σπένη τά τυραννικά έξάνατά της στην ψυχή τους. Αίτια οι άνθρωποι, καταναίει μορφο πειά, νού νοιώθουν την αγάπη μόνο άπ' τη θλιβερή και πονεμένη δη της!...

Άς άφορμει έναν άπ' αυτούς, για πρόχειρο παράδειγμα: Ο Α, σινδέεται αοδηματικά με την Β. Η αγάπη του έίνε άπατητική, γρηιναίωση. Προσποιείται πως έίνε έτοιμος σέ κάθε στιγμή να τα χαλάση μαζί της, γιατί δέν τον πολυενδιαφέρει, άλλωστε, και τόσο η κοπέλλα, πού τον άγαπάει μολατάνα είλικρινά...

Μιά μέρα, επί τέλους, άπελάττεται με τις παρξενιές του και με την άδιαφορία του, ή δυστοχημένη Β. Τόν άρνει στην μέση και παίρνει τά μάτια της και φεύγει, πετώντας σέ άλλον άγκαλιά!...

Αίσως τότε στην ψυχή του Α, λειομοιόμον για την έγκαταλείψει του, έπιάνει ή αγάπη ξαφνικά. Μά η αγάπη αυτή δέν έίνε σαν τις άλλες. Είνε μιá αγάπη ξερή, εύοισιτή, γεμάτη άπό άνησχη λύσσα. Είνε ένα παρξένο μύγια πληρωμένης ματασοδξίας, ταπεινωμένης ίσπερηφάνειας και τσοιχτερής δόνησης!...

Ο ζηνιάρχη ίσπεφεί με τόση ένταση, ώστε ή ζωή του καταναίει μαρτυρική. Στο μυάλó του σφιγοφυρίζει διαρκώς ή μορφή του ίποθετικού, ή και πραγματικού άντεροστού του, κι' η άπατεια αυτή, ζηνιαρχομένη με τη σκέψη των χαμιέων χαϊδιών της άγαπημένης του, τον σίχνη συχνά σέ κρίσεις δόνηρες κι' έξαιρετικά έντονες, σοστές κρίσεις ψυχροσπών ή έπιληπτικών!...

Όσο κρατούσε ό δεσμός, ό ζηνιάρχη άνακάτενε στην αγάπη του άρετή ψυχραμία, περισσότερη λογική κι' άκόμη περισσότερον σαρκισμó τίς βάρος της καλής του. Μά μάλς την έχασε άπό μπροστά του, άπότοση τυφλώθηκε άπ' το πάθος. Κι' ένó δέν έκανε, ίσως τότε, καμιά άτολήτως τρέλλα άπό αγάπη, έίν' έτοιμος να ζήνη έκατό άπό ζήλεια!...

Η ζήλεια πού συχνά προσβάλλει τους άδυνάτους στον χαριστήρα άνθρώπων. Έγνωσόν να γαντζώνονται στο άντικειμενο της λατρείας τον με τρόπο φοβερó τυραννικό — και για τους δύο τους — σάν θαλασοστινιόμοιο σέ σανίδα σωτηρίας. Και τότε, γιατί νοιώθουν πως αν χάσουν την γρηιναρά πού άγαπούν, θ' άνοιχτή μπροστά τους ένα φουραστικό κενό, τό όποιο μη κανέναν τρόπο δέν θά μορφοσύν να γρηισούν!...

—Μη ζηλεύετε την αγαπημένη σας!...

Εύκολο ν' άποδείξουμε την αλήθεια του παραπάνω συλλογισμó μας: Ένας άνδρας δυνατός δέν ζηλεύει ποτέ τον τη γρηιναρά πού άγαπάει, γιατί ξέρει πως και να τού φύγη μόνη της έζεινή, θά βρεθούν άμεσως δύο-τρεις άλλες, πρόθυμες να την άντικαταστήσουν στην καρδιά του... Ένας ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ποτέ του δέν έίνε ΖΗΛΙΑΡΧΗΣ!...

Μιά γρηιναρά με τριχημένο παρξέλον, περιφρηη για την καλλονή της και για την ξεχωριστή γρηιτα της, μούλεγε κάποτε, με πεποθήση στη φρονή της: —Άγαποσθα τρέλλα, μιá έτοιμή. Έναν περιζήτητο στα σαλόνα λεοντιέα... Κι' αυτός έπίσης ήταν ξετρελλαμένος μαζί μου, και στην αγάπη μας αυτή γενόμαστε άμοιβαία τίς πού εύτοχημένες; σιγαμές της ζωής μας!...

Ένας ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ποτέ του δέν έίνε ΖΗΛΙΑΡΧΗΣ!...

Μιά γρηιναρά με τριχημένο παρξέλον, περιφρηη για την καλλονή της και για την ξεχωριστή γρηιτα της, μούλεγε κάποτε, με πεποθήση στη φρονή της: —Άγαποσθα τρέλλα, μιá έτοιμή. Έναν περιζήτητο στα σαλόνα λεοντιέα... Κι' αυτός έπίσης ήταν ξετρελλαμένος μαζί μου, και στην αγάπη μας αυτή γενόμαστε άμοιβαία τίς πού εύτοχημένες; σιγαμές της ζωής μας!...

Ένας ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ποτέ του δέν έίνε ΖΗΛΙΑΡΧΗΣ!...

...Μιά μέρα, όμως, παρατήρησα πός ό φίλος μου άρχισε να γίνεται άλλωστικός άπέναντι μου... Ήταν ψυχρός, λιγόλογος και σχεδόν άδιαφορος... Ώστόσο, αν κι' ήμουν πειά βεβαία πως άγαποσθε τώρα κάποια άλλη, δέν πονούσα για τη στάση τον αυτή, επειδή έβλεπα πως ήταν τακτικός στα φαντεβό του μαζί μου, και πως έχοτόαν κάθε μέρα κοντά μου, με τις ίδιες, όπως και πριν, έκδηλώσεις λεπτότητος κι' άβρότητος...

...Όταν όμως άρχισαν ν' άραιώνουν ή έπισοφείες του, άρχισα κι' έγω να νοιώθω άνησχιες, πρσπα, και σπαρωγές δόνηρες, ύστερα, Έγνωσθα, βλέπετε, αδύναμη πειά τη γρηιτα μου να τον συγχωρή κοντά μου!...

...Σιγά-σιγά άρχισε να γεννιέται στην ψυχή μου και τό ταπεινό εννοσθήμα της ζήλειας, τό όποιο όσο έχανα την καρδιά, τόσο κι' έξαινε γρηιναρό διαώτερο και τυραννικότερο... Σιγά-σιγά τού έβανα σιγνές, κι' όταν έβαινε τό καπέλλó του να φύγη, άρησασμένη και μπουχτισμένη πειά, τον σπάζα έξάλλη με τα χειρότερα έπίθετα!...

...Άχ, μιá όταν έβιαθα με πειά τα έινε καλύτερη, έ!... τότε γαρτρηιτα άμεσως άπ' την άζηλη και πρσδοξη άρρώστια μου. Έζεινή πού τον τρώδιε προσηινα κιά δόχτα της. Ήταν μιá άσημη και γρηιναρά α η δεσποινιδόνα της άριστοκρατίας, ή όποια, μη νοιώθοντας την αξία της κατακτησώς της, γρήισε μιá μέρα άρροπτα κι' άλόποτα τίς πλάτες της στον πρόην φίλο μου, άφροντάς τον με στόμα άνοητό, μπρός στην άπροσδοκήτη αυτή ψυχρολοισία!...

...Κι' σκίνος, άπογοητευμένος άπ' τα άποτελέσματα της προσηινης έζεινης άυστίας του, γρήισε κοντά μου σφοδρομένοσ και ντροπαλός, σάν άναστο μαθητοδία... Έγω δέ πάλι, μεγαλώφρη, κι' έχοντας πεποθήση στη δύναμή μου, τον συγχώρεσα πρόθυμα και ξαναβρή!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΟΛΕΜΟΙ ΓΙΑ ΤΑ... ΜΑΛΛΙΑ!

Το κήρυγμα ενός φαλακρού αρχιεπισκόπου κι' η συνέπειές του. — Πόλεμος κατά των μαλλιών! — Το παράδειγμα του 'Ιησού Χριστού.— Ο άφορισμός των...μαλλιάρων!— Πώς οι άνθρωποι χαιρετούσαν τους ανωτέρους των, ξεριζώνοντας μια τρίχα των μαλλιών τους... — 'Η αξίωσις ενός επισκόπου της 'Αμιένης. — Το κούρεμα των αυλικών με το... σπαθί! — Ο Λευδοβίκος ή 'Εδόμενος κι' η γυναίκα του.— Πώς χώρισαν, κτλ. κτλ.

ΦΑΛΩΣ υπάρχουν λογής-λογής τοίλλες, στον κό-
μο, πού, ποιά λίγο, ποιά πολύ, έχουν σχέση με τ' ανθρώ-
πινο κεφάλι... Υπάρχει, όμως, και μία, πού αναφέρεται
στο ίδιο το κεφάλι. Και ειδικότερα, στα μαλλιά...

Γιατί η φύσις έδωσε στον άνθρωπο τ'α μαλλιά; Για να
τ' αφήνει, ή για να τ'α κόβει; Σήμερα πού η γυναίκες έ-
λυσαν το ζήτημα αυτό και περνούν άπ' τ'α μαλλιά τους το
φαλλίδι, το πρόβλημα φαίνεται άπλούστατο, και κατατάει πλέον ζήτη-
μα... κορυφώς!

Έν τούτοις, έπληξε έπαση πού το ζήτημα αυτό άναστάτωσε την
άνθρωπότητα, και τον κοινού τον είχε άντιζατωστήσει δ... δίμοιος! Άν-
τί για τ'α μαλλιά και τις πλεξούδες, κοβόταν τότε το ίδιο το κεφάλι...

Ο άνθρωπος πέρασε και θ'α περάσει άκόμο, από πολλών ειδών πο-
ριών, θ'α τον κακό περιούρητο, τοιάχιστον, στί μαλλιά των γυναι-
κών, θ'α ήταν κάποιος ίσοφροτο, Άλλά μάλλον για τ'α μαλλιά τους
κι' οι άντρες! Είνε γνωστή ή έξοφρασις πού λέμε «παρά τριχά» — έ-
πενοώντας ότι παρά λίγο να συνέβαινε καυτί κακό... 'Ε. λοιπόν, έ-
πληξε έπαση πού «για μία τρίχα», γινόταν φοβερό κακό! Οι άνθρω-
ποι φανατιζόντοσταν, έμισούντο θανάσιμα, έκοβαν με τ'ο σπαθί κεφα-
λά...

Κι' άν για τή μήτη της Κλεοπάτρας ειπώθηκε, κάποτε, ότι «άν ή-
ταν λίγο μεγαλύτερη, ό κόσμος θα είχε άλλη όψη», για έναν ιστορι-
κό άνδρα, το Λουδοβίκο τον 'Εδόμενο, μπορούσε να πη κανένας, ότι
άν δεν έκοβε τις τρίχες του κεφαλιού του, ή όψη της Εδωκάτης ίσως
νά ήταν σήμερα διαφορετική.

Κατά τ'α τέλη του ένδεκάτου αιώνου, ό Γουλι-
έλμος, ό αρχιεπίσκοπος του Ρουάν, κήρυξε τον πό-
λεμο εναντίον των κοιτών! Καθώς, όμως, ίσχυρά
βριταν ή ιστορικοί, ό αρχιεπίσκοπος ήταν γαλα-
κρός, κι' αυτό μας δίνει την έντύπωση ότι το κή-
ρυγμά του εκείνο ήταν κάπως... μεροληπτικό... Το
δένδιον είναι ότι τ'α κατάρχει να προσελκύσει πολ-
λοούς επισκόπους με τ'ο μένος του (ή ιστορία δεν μάς
άναφέρει άν όλοι ήσαν... γαλακροί!), κι' ό έπί-
σκοπος εκείνος, υπό την ήγεσία του αρχιεπισκόπου,
συνήλθαν, στί 1096, σ' έ γενικό συμβούλιο, και δια-
κήρυξαν ότι εβσοί θ'α διατηρούσαν, από δώ και
πέρα, μαζονιά μαλλιά, κατά μίν τή διάκριση της
ζωής τους, θ' άφοριζόντοσταν, μετά δέ το θάνα-
τό τους, κακιά παράκλησι για τή σωτηρία της ψυ-
χής τους, δέ θ' άπρηθύνετο στον 'Υψιστό...
Αυτό ήταν! Όσοι διάβωσαν την παραπάνω προ-
κήρυξι, έννοιωσαν, πραγματικά, να... σκηνοποιή-
σι ή τρίχες της κεφαλής τους!

Η άποφρασι των επισκόπων δημιούργησε άλη-
θινό πανδομόνιο... Οι πιο μορφωμένοι, μάλιστα,
άπ' τούς άντιθέτους πρής τήν άποψη αυτή, συνέτα-
ξαν, εύθως άπ' τήν άρχή, έν' άκόλογο έπιχειρήμα: Κι' ό 'Ιησούς Χρι-
στός διατηρούσε μαζονιά μαλλιά...

Η Έξαφι ωστόσο, των πνευμάτων, δεν ίσχυσε καθόλου να μετα-
πειθή τους άγιους πατέρας, Έτσι κι' άν το κήρυγμά τους έπρόκειτο
να προκαλέσει έπί μακράν σερίαν έτών, ταραχές και σκάδαλα... Ο
ιστορικός Σαιν-Φουά, ό οποίος μάς άφησε μία πολύ περιεργή ιστο-
ρία περιό του κοψίματος των μαλλιών, στους αρχαίους Φράγγους, ά-
καμει για πολύν καιρό — αυτή τή φορά — τήν παλιά μας ετυ-
χία!...

Υπόχρον Ζηλιάρηδες, πού σοπαίνουν, Αυτοί υποφέρουν φοριχτά
και μυστικά, μόνοι τους...

Υπάρχουν κι' άλλοι, πού άνίχνανσι να ήτοιμούν την τυραννία
του πάθους των, Ξεπούν δέ βίαιες σκηνές και ξεαλλιάζουν σιχνά
τις άτιγες άγαπημένες των...

Και ή δυό κατηγορίες είναι άπαισιες. Προκειμένου όμως να δια-
λέξουμε άνάμεσα τους, θ'α προτιμήσουμε έξάπαντες τους πρώτους,
κάνοντας μία σύστασι θετική στους δευτέρους. Τήν έξησι δηλαδή:

—Μά άφού, άγαθητί μου, είναι μοιραίο να δηλητηριάσετε τή
ζωή σας με τ'ο κοιντό, όσο κι' άπιστίο αυτό πάθος σας, γιατί να δη-
λητηριάσετε συγχρόνως; — με τις σκηνές σας — και τή ζωή της ά-
θώσας άγαπημένης σας!...

Λέν, πώς ή ζήλεια σκοτώνει τήν άγάπη. Είναι σωστό, σωστήτα-
το αυτό, αλλά με τή διαφορά πώς ό ζήλιάρης σκοτώνει τήν άγάπη
της καλής του, μά όχι και τή... δική του!...

ναφέρει ότι όχι όλίγοι μαρτύρησαν κι' έπεσαν τότε θύματα υπέρ της...
άνεξαφτηρίας των μαλλιών!...

Ποιά όμως σημασία είχαν, τήν έπαση εκείνη, τ'α μαλλιά, φαίνε-
ται κι' από μία άλλη λεπτομέρεια, πού άναφέρει ό ίδιος ό ιστορικός,
περιγράφοντας τ'α ήθη της τότε κοινωνίας: Έκείνος πού συναντούσε
στο δρόμο κάποιον σπουδαίο πρόσωπο και ήθελε να δώσει δείγμα του
σεβασμού του και της ήτοιμαγής του, έπρεπε να ξεριζώση μία τρίχα
άπ' τ'α μαλλιά της κεφαλής του, και να στείνη να τήν... προσφέρει
εύγενικά στο χαιρετώμενο αξιοσεβαστο πρόσωπο! Η ένδειξι αυτή του
σεβασμού είχε τήν έννοια, ότι εκείνος πού χαιρετούσε έννοιωσε πρής
τόν χαιρετώμενο τήν ίδια άφοσίωσι πού είχαν και οι δούλοι — οι ό-
ποιοι, πάλι, τήν έπαση εκείνη, ήσαν ήτοιχρωμένοι να κορυφούν όλα
τά μαλλιά τους και να τ'α παραδίδουν στον άγέννητό του... Ηταν, δη-
λαδή, για να τραβάη κανένας τ'α... μαλλιά της κεφαλής του, πού λέ-
με! Μά και σήμερα, πού συνήθισουμε χαιρετώντας να βγάξουμε το za-
πέλλο μας, το κάνουμε άντί να... ξερολλάμε, όπως τότε, μία τρίχα
των μαλλιών της κεφαλής μας!...

Το κόψιμο ζωός των μαλλιών, ένώ στην άρχή είχε διαταχθή άπ'
τους επισκόπους, μόνο για τον όχλο, σιγά-σιγά επέξετάθη και στους
εύγενείς. Ο Ροβέρτος, κόμης της Φλάνδρας και κάτοχος θωάσις...
κόμης, θέλοντας να γιορτάσει τή Χριστογέννηνα του σπηριόντος
1109, στο 'Οσέο, παρακάλεσε τον Ξαριστότο επίσκοπο της 'Αμιένης ν'
ανάλαβη τ'α της νυχιτονήσι ιεροτελεστίας. Άλλά όταν οι αυλικοί
του Ροβέρτου μήχαν μετ' στην έκκλησία, και
ζήτησαν τήν ιερά προσφορά, ό επίσκοπος άνήχησε
να δώσει σ' όσους είχαν μαζονιά μαλλιά! Οι αυλικοί
ήγναν Ξσο φρονών! Άκούσε έξεσι! Άκούστηκε ποτέ
λοντάρι χωρίς τή ζωή του! Και τή λοντάρια θ'α
ήσαν εκείνοι, χωρίς τ'α ύπερήφανα μαλλιά τους, πού
όι δούλοισι τους έσταν με μεγαλοπρεπεια στους
ώμιους τους... Η αυθάδεια του επισκόπου, τούς έ-
καμε θροιά — πού θροιά κι' από τ'α λοντάρια Ρό-
τησαν, τότε, πούς ήσαν ό άνωθείς εκείνος επίσκο-
πος, πού σ' έξη ήννοια φρονόταμε με τέτοιον τρό-
πο... 'Όταν, όμως, άκουσαν πώς ήσαν ό Ροβερτί-
δος, ό περιήρωτος επίσκοπος της 'Αμιένης, κατεί-
αν τή γλώσσα τους... Το κόρος πού έμωρε ό lei-
τοουργός εκείνος του 'Υψιστού, ήταν τόσο μεγάλο, ή-
στε ό αυλικοί έσπευσαν να βρουν άπ' τήν έκκλησία
κι' άρχισαν να κόβουν έπί τόπου, με εύθείσια τ'α
μαλλιά τους! Μερικοί μάλιστα πού δεν είχαν πρό-
χειρα φαλλίδια, τραβήξαν τ'α σπαθιά τους και τ'α
έγχειριδιά τους κι' έκοψαν υ' αυτά, ήρωικάτα, τ'α
μαλλιά τους, για να μην τριχά και χάσουν, έξε ατί-
ας τους τις πολύτιμες τρίχες του επισκόπου!...

Άν προσηρήσουμε κατ' έναν αιώνα περίπου
στήν ιστορία, θ'α βρούμε τους καυτάδες για τ'α μαλ-
λιά ν' εξακολουθούν άκόμο! Κατά τ'α μέσα του δω-
δεκάτου αιώνου, ό Λουδοβίκος ό 'Εδόμενος της Γαλ-
λίας θεώρησε φρόνιμο να δώσει ό ίδιος το καλό πα-
ράδειγμα, συμμορφούμενος, πρώτος και καλύτερος, με τις περιό του
κοψίματος των μαζονιών μαλλιών συστάσεις των πανηγύχων επισκό-
πων. Άπ' τον πολύ του ήγλο, μάλιστα, έκοψε, όχι μόνο τ'α μαλλιά
του, αλλά και τ'α γένεια του, συγχρόνως! Έλάτε όμως πού η γυναίκα
του, ή Λεονώρα της 'Απατίας, είχε διαφορετική γνώμη στο κεφα-
λαιο αυτό της θρησκείας και της άισθητικής... Η κυρία αυτή δεν μπο-
ρούσε να βλέπει έτσι γυμνό το κεφάλι του άντρός της, και κάθε φορά
πού τον άντικρίζε, Ξεπούσε σ' γέλια νευρωτά!

Ο βασιλεύς αναγκάστηκε τότε, έπειδή ή συνήθειά της αυτή ίπε-
ρέθη κάθε όμο, να της παρατηρήση ότι, και με μαλλιά, και χωρίς
μαλλιά, εξακολουθούσε να είναι πάντα βασίλεις και άντρες της, και
δεν άνεχόταν να τον γελοιοποιή... Τότε, ή έλαφρομυαλή βασίλισσα,
πού Ξεακολοιούθεσε να βίωση έξαφροτινά γυμνό το κεφάλι του άν-
τρός της, θέλησε με κάτι να τό... στολίση! Και τόν άπάτησε! Έγινε
έρομμένη του πρίγκιπας Άντιόχου, Ο Λουδοβίκος, πού από καιρό ή-
ποπιετόταν τις άπιστίες της γυναίκας του, της έπρότεινε, ψυχρά, το
διαζύγιο... Αυτή ή πρότασι δεν στενωρόρησε καθόλου τή Λεονώρα,
ή όποια είχε τήν άναίδεια να ήποστηρίξη ότι αυτή ήταν ή άπατημένη,
διότι ένώ της είχαν ήποσχεθή για άντρα έναν ήγεμόνα, της έδωσαν
έναν... κορυφωμένο καλόγερο.

Κι' όι' αυτά, έπειδή ένας φαλακρός επίσκοπος είχε κηρύξει τον
πόλεμο κατά των μαζονιών μαλλιών (άφού ειλόγησε, πρώτα, τή... φα-
λάκρα του!), έπειδή ένας βασιλεύς άκουσε τον επίσκοπο και είχε ξυ-
ρίσει το κεφάλι και τ'α γένεια του, κι' έπειδή μία άνόητη βασίλισσα
έθυσσε γελοίο τον άντρα της χωρίς μαλλιά, κι' έσπευσε να τον άντι-
καταστήση μ' έναν άλλον... μαλλιάρη!

Ο Λουδοβίκος 7ος